

Կերտեց թելերն ամազոնի՝ որոնք թե՛
 Կարող էին արծակել
 Ոսկի փղբինը սիրոյ,
 Եւ թե՛ հրաշեկ կայծակը՝ տեգ մահրնկեց:
 Եւ քանդակեց, քանդակեց,
 Եւ քանդակեց, քանդակեց...
 Ո՛հ, ի՛նչ փոյթ թե՛ անցան անթուն գիշերներ
 Եւ ցորեկներ՝ անդադար.
 Ծիծե՛րն ահա, ծիծե՛րն ահա արձանին,
 Այնքա՛ն մաքուր կըլլորցըւած, պաղպաջուն,
 Որ անշուշտ կաթն անոնց մէջ պետք էր ըլլալ
 Կամ լոյս՝ սառած, եւ կամ արծաթ՝ հալըւած:
 Կողերն ահա, ահեղօրէն շընչաւոր,
 Որոնց ներքեւ կարծես արեամբ մեծնային
 Արդարութեան, վրեժի սաղմերն երկուորեակ:
 Շիւտեց ողն, յո՛յր բումբերն, ազդերը ողորկ.
 Շիւտեց ե՛ւ պորտն՝ որ զանգուածին մէջ յանկարծ
 Քառսէն ծնող աստղի պէս
 Ճառագայթներ դուրս պոռթկաց:

Օ՛ն, հարուա՛ծ մ'ալ, հարուա՛ծ մ'ալ...
 Գանկ ջահին մէջ, ձեթն ըսպառիլ ըսկըսաւ.
 Օ՛ն, հարուա՛ծ մ'ալ, հարուա՛ծ մ'ալ...
 Եւ քանդակեց, քանդակեց...
 <Եւ քանդակեց, քանդակեց...>
 Կերտեց գունճերն եւ սրունքներ.
 Կերտեց ոտքերն՝ որոնց տասնեակ մատերէն
 Ժահրով, մեղրով խառնըւած
 Դըղըչահոս լոյսի վտակներ բըխեցան:
 Եւ շիւտեց ան վերջապէս
 Կնոջ մէջքէն վար ահեղ